

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 12.

Kontor: Nørregade 33, St.

13. Juni 1903.

Udgaar hveranden Lørdag.

19. Aarg.

Koster 50 Øre Kvartalet (+ 13 Øre i Postpenge i København.) Enkelte Numre 10 Øre.
(+ 15 Øre i — i Provinserne.)

MARY STEEN,

kongelig Hoffotograf,

Amagertorv 4, 3.

EMMY THULSTRUP.

Hjemmelavet Konfekt,

tilkendt eneste

Panoptikon B, 1ste Sal o. G.
Telefon 26543.

Københavns Forskoleseminarium,

Nørrebrogade 27.

Seminariet er statsanerkendt. Uddannelsen er étaarig. Optagelsesprøve afholdes midt i August.

Oplysninger meddeles ved Henvendelse til Seminariet, hvis Kontor er aabent fra 2—3.

Kirstine Frederiksen.
J. Th. Huus. Emilie Jansen.

Kvindernes Køkken.

er nu **Vimmelskiftet 38**, 1. Sal; Varme Retter fra Kl. 11. Middag Kl. 1¹/₂—6¹/₂. Store nye istandsatte Lokaler.

Marie Steffensens Skole

for Snitmønstertegning,
Tilskæring og Kjølesyning,
Zinnsage 2, 2. Sal.

Læge Frk. Eli Møller

er fra 1ste April **flyttet** fra Fødselsstiftelsen og bor atter **Gothersgade 141, 2. Sal.** Træffes Hverdage 12—1, Helligdage 8¹/₂—9¹/₂.

Redaktøren træffes i sit Hjem, Amalievej 9, sikkrest 5—7.

Bøger og Blade bedes sendte til samme Adresse. Mundtlig Besked modtages paa **Dansk Kvindesamfunds Kontor**, aabent 8—7, og hertil bedes man henvende sig om alt Ekspeditionen vedrørende.

Kvinden og Samfundet.

Opmærksomheden henledes paa, at „Kv. og Samf.“ giver Abonnentsamlere den sædvanlige Boghandleravance: 40 %, saaledes, at man for hver til Kontoret, Nørregade 33, St., **indsendt Kvittering fra Postvæsenet** paa en Abonnent (dog mindst 5 ad Gangen) vil faa 20 Øre — 1 Kr. for 5 ny Abonenter — tilbagesendt.

Frk. Louise Winteler.

Louise Winteler.

Den danske Pigeskole kan være stolt af den Række Kvinder, der i det sidste halve Aarhundrede har indtaget ledende Stillinger i den og væsentlig endnu gør det. Naar den i Frk. Zahle ejer den overlegne Aand, den, der „ser frem og ser tilbage“ og derfor med varsom Haand har kunnet omforme hele Kvindeopdragelsen, saa har den i Louise Winteler den geniale Lærer, der virker i Skolestuen lige saa meget ved sin Originalitet som ved sin glødende Begejstring. Da vi for en Del Aar tilbage første Gang mødte Frk. Winteler, udtalte vi vor Glæde over i de Dage at have Ferie; men vi fik en ret drøj Tilrettevisning af den fremmede Dame: Naar kan en Lærer være mere glad og vel til Mode, end naar hun færdes i sin Skolestue! Frk. Winteler har bevaret denne Glæde ubeskaaren i det halve Aarhundrede, der er gaaet siden hun som 19aarig Pige begyndte at holde Skole i Odense. Naar man tænker paa, hvad dette vil sige, vil man vist indrømme, at der hertil fordrer ikke blot en aandelig og legemlig Kraft, som langt fra er enhver givet, men ogsaa den fuldstændige Selvforglemmelse, som Frk. Winteler har forud for de allerfleste og en Idealitet, der ikke skallede af, da de unge Dage svandt, som den desværre gør hos mange.

Louise Winteler er født i Heide i Ditmarsken som Barn af ansete og dannede Borgerfolk og paa en Tid, da Dansk og Tysk ikke stod hinanden imod som senere. En af hendes første og mest elskede Lærere var den begavede plattyske Digter Claus Groth; sin „højere“ Uddannelse fik hun i en

af Hamborgs største Pigeskoler, og i den Skole, hun i 1853 begyndte med tre smaa Piger i Odense, var Tale sproget Tysk. Brydningerne mellem de to Nationaliteter voldte den unge Skolebestyrerinde mange Kvaler; men hun vilde være Dansk, afslog en god Stilling i sin Fødeby og holdt ud, indtil Mistroen mod hende maatte vige for Overbevisningen om hendes ægte danske Sindelag.

I 1880 fik hun sin egen Skolebygning og ikke længe efter Tilladelse til at afholde Præliminæreksamen, medens hun selv var den første Kvinde, der blev udsendt som Censor (ved Præliminæreksamen.) Fra Foreningen „Den danske Pigeskole“ blev stiftet har hun været dens højt skattede Formand.

En udførligere, Levnedsskildring af Frk. W. findes i et smukt lille Festskrift, som „Bog og Naal“ har udsendt i Anledning af hendes Jubileum, og hvortil vi henviser de af vore Læsere, der har saa megen Interesse for den danske Pigeskole, at de nøjere vil kende dens fornemste Bærere.

En lille Skatteartikel.

Idet jeg giver mig til at skrive om Beskatningsforhold, ved jeg, at jeg begiver mig ud paa noget, der for mig er gyngende Grund. Men det er jo ikke umuligt, at mine Bemærkninger, der forekommer mig rigtige og lige for Haanden vil vække Modsigelse og blive kritisk gendrevne af andre, og derved synes mig noget vundet baade for mig og for andre. Og saa har min Artikel i Grunden godtgjort sin Berettigelse.

Jeg sidder ikke med Toldtariffen foran mig, og heller ikke tynges jeg af det Bjerg af Skattedebatter, der i mange Aar har ophobet sig i Pressen, i Rigsdagen og paa offentlige Møder. Jeg tænker lige ud ad Landevejen efter mit eget lille Skøn, og for saa vidt — ligesom ogsaa af den Grund, at jeg hører til det Køn, der ikke har noget at skulle have sagt — kan man gerne kalde det Kandestøberi. Jeg er lige glad. Muligvis vil jeg komme til at sige noget, som er sagt saa mange Gange før, at det føles som en Trivialitet. Men derved er ingenting at gøre. At et retfærdigt Krav gentages indtil Trivialitet, gør det ikke mindre retfærdigt, og vi maa blive ved at gentage det, indtil Kravet sker Fyldest, og al Snak om det dermed er ude af Verden.

Det er muligt, at Henry Georges Ideer, naar de engang er gennemdrøftede, vil revolutionere vort Samfundsliv. Men lige for det første ligger deres Gennemførelse ikke for.

Vi bør kende dem og arbejde med dem. Det kan gerne være, at de viser den Vej, ad hvilken vi engang skal ud. Men selv om de ikke gør det, har vi godt af at kende dem. Maaske de intellektuelt og etisk hist og her kommer til at betyde noget for os. Kort sagt:

de kommer os ved! Men praktisere dem uden videre kan vi ikke. Vi maa foreløbig arbejde videre paa det Grundlag, vi staar paa og med det Materiale, vi har, og se at faa det retfærdigste ud af det.

Og det synes da aabenbart, at Udgangspunkt for enhver Beskatningsdebat maa være, at det for Menneskenes Liv nødvendige skal gøres saa let erhverveligt som muligt, hvorimod vi skal betale dyrt for Tilfredsstillelsen af vor Luksustrang.

Klæder. Fodtøj, Fødemidler og Husgeraad af nærmere betegnet Art bør være skattefri.

Men lad os faa stærkt forøget Skat paa Silkestoffer, sjældne Uldstoffer, paa Chevreux- og Lak-Fodtøj.

Lad os faa klækkelig Told paa Galanterivarer og Legetøj — alt dette Bras til Unytte og til Smagens Fordærv, forhandlet saa livligt i det hele Land.

Lad os faa Ure saa gode og billige, som Schweiz og Amerika vil lave dem til os. Alle har vi jo Brug for at vide, hvad Klokken er. Men lad os faa Indfatningen beskattet, saasnart vi vil have andet end den solide og i alle Maader fortræffelige Nikkelindfatning. Har vi Raad og Lyst til at bruge Guldur, betyder det ikke noget, om vi skal give hundrede Kroner til Statskassen for den Fornøjelse, Desto festligere for de Herer, der sætter Pris paa den Pynt, og for de Damer, der har Uret hængende udenpaa Kjolen — at de er hundrede Kroner flottere end før!

Ligesaa med Ringe, Kæder, Brystnaale, Haarspyd og Armbaand, hvormed vi ynder at udstyre os, ligesom de Vilde — et Par Kroner ekstra til Statskassen for ethvert Stykke Dingeldangel er ikke for meget. Det vil skæppe godt i Kassen. Man betaler det hellere end gerne. Har man Kone med Ring i Næsen, saa bløder man gladelig nogle Kroner ekstra ved Konfirmationstiden for at ens Døtre ogsaa kan faa Ring i Næsen.

Og lad os faa en mægtig Arveafgift, og efter stærkt stigende Skala. Naturligvis — det er ikke morsomt for den der arver 10,000 Kr., at skulle af med Halvdelen til Statskassen, men hvis han indser, at det er i Retning af det, som er retfærdigt — saa vil han forsone sig dermed. Og vil han ikke forsone sig dermed, er det lige-gyldigt.

At en Lov i denne Retning skulde nedstemme det personlige Initiativ er noget Nonsens. Derimod er der ikke Tvivl om, at den i mange Tilfælde vil opstramme det betydeligt.

Hvis Hr. Jeronimus kan erhverve en Million og operere med den efter Behag, imens han lever, vil han ikke nøjes med at erhverve blot det Halve, fordi han ved, at ved hans Død faar Hr. Leander kun Halvparten eller Fjerdeparten af hans Efterladenskab. Man undervurderer Fornøjelsen ved at virke, og tjene Penge og lade dem strømme, naar man tror, at Bedvidstheden om en stor Arveafgift vil slappe Hr. Jeronimus' Energi. Og man overvurderer samtidig hans Omhu for Hr. Leander. Skulde det virkelig være